

...Mēs satikāties pulksten...

Īsts un patiess Latvijas novembris. Tā vien šķiet, ka visu apkārtnes koku nomestās lapas Vēja māte draiski ir sanesusi tieši mūsu sētās, bet, kad tās kārtīgi sakasa krāšņās kaudzītēs, viņa dod vaļu saviem dēliem – Ziemeļim un Rietenim ar lapām paspēlēties, nesot tās te vienā un tūlīt atkal pretējā virzienā, it kā sakot: „E-ei, Cilvēk, nesteidzies, vēl ir mans laiks apmīļot zemes telpu.” Kurš gan stāsies pretī tik spēcīgam argumentam? Kamēr Zemes māte saņem rudens svētību ar nobirušajām lapām, ar baltiem miglu palagiem, ar dažām, tā vēlāk uzriedējušām, mārupuķīšu un pieneņu galviņām un lietus lāsēm, kas visu šo tuvina zemītei, lai sagatavotu to sniega mieram, mēs, grāmatu draugi, varam sanākt kopā, lai sasildītos viens otra tuvumā un palasītu dzeju.

Ojārs Vācietis. Novembra dzejnieks, ar kuru satikties un kura dvēseles dziļumos ielūkoties, pirmoreiz Daiga un Kristīne pulcina mūs pulcina 6. novembra vakarā pašu novadā, bet otrreiz 14. novembra vakarā Rīgā ar Jāņa Lūsēna mūzikas lūgšanu.

Tik jutekliski silta, kā jau starp savējiem, bija pirmā tikšanās! Pavisam klusi kamīnā sprēgāja uguns, katrs bija izvēlējis, tam brīdim, sev tuvāko dzejoli vai pat vairākus un, klausoties ikviena lasījumā, reizēm telpā uzvirvoja dzejnieka klātesamība. Tā, protams, bija tikai vīzija, tomēr nenoliedzami spilgta, tik pat kā pati dzeja. Dažādas jūtas, noskaņas un domas Ojārs Vācietis ir atstājis savām „nākamajām audzēm” un neatstāj vienaldzīgu nevienu, kurš pieskāries šai trauslajai dimensijai. Viss viens, vai tā ir lirika, ironija jeb nostalgija, ko lasām Oj. rindās vai starp tām, katrs atrod tieši sev nepieciešamās domas un, izjūtot caur sevi, spēj izsiņāt graudus no pelavām, lai, dzejnieka vārdiem runājot;

„ Un viss, kas mēs esam,
ir tas-

kā
mēs nesam caur laikiem un
tautām, un paši caur sevi to
tautas dvēseles spoguli.”

6.novembra vakarā man bija iespēja ielūkoties šajā spogulī, jo ar Ojāra Vācieša vārdiem runāja mani novadnieki, līdz ar to atklādami, ne tikai savu attieksmi pret dzejnieku, bet arī atklādami paši savu cēlo būtību. Un es priecājos, ka varu būt šeit un tagad starp Jums!

Manuprāt, tanī pašā spogulī ir ieskatījies arī mūziķis Jānis Lūsēns, radot emocionāli spēcīgu mūziku, dzejnieka Ojāra Vācieša gara valodai. To klausoties, mani nepameta sajūta, ka „mūsu tuvums ir tuvāks par tuvumu”.

Paldies, Kristīne! Paldies, Daiga! Par iespēju. Par satikšanos.

Paldies par brīnišķīgajām krizantēmām!

Lai jau vēlāis rudens tin kokus savos miglu vālos un paslēpj vēl ziedošās puķītes pļāvās, lai pelēkais debesjums rasina ielas un ceļus ar lietu, mēs skumsim tikai mazliet, jo drīz nāks atkal gaismas uzvara pār tumsu, nāks ziedonis un mēs joprojām satiksīsimies par katru grāmatu gudrāki.

Ojāra Vācieša dzejā klausījās un
novadnieku sirsnībā sildījās Felicita Dūja